

Maymunun Kayıp Kahkahası

Ebru Mina TOMURCUK

Maymunun Kayıp Kahkahası

Ebru Mina TOMURCUK

Yemyeşil ormanın kalbinde, sarmaşıkların halat gibi sallandığı ve papağanların ağaç tepelerinden seslendiği yerde, Milo adında genç bir maymun yaşırdı. Sıcak kahverengi tüyleri, açık kahverengi bir yüzü ve uzun, kıvrık bir kuyruğu vardı. Milo kahkaha atmayı çok severdi. Kahkahası, bütün ormanı daha da aydınlatan neşeli, taklalar atan bir sestti. Her sabah Milo, yaprakların arasından görünen güneşe gülerek uyanırdı.

Ama bir sabah Milo uyandı ve bir şeylerin farklı olduğunu hissetti. Burnundaki şapşal kelebeğe gülmek için ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı. Tekrar denedi. Hiçbir şey. Milo'nun büyük kehribar gözleri kocaman açıldı ve hüznünlendi. "Kahkaham nereye gitti?" diye fısıldadı. Uzun kuyruğu arkasında sarkarak ağaçtan aşağı indi.

Milo arkadaşı papağan Ravi'yi buldu. "Ravi, kahkahamı kaybettim! Onu bulmama yardım eder misin?" Ravi ciyakladı ve unutkan bir fil hakkında komik bir fıkra anlattı. Milo kıkırtının yükselmesini bekledi ama olmadı. "Anlamıyorum," dedi Milo. "Bu komikti. Neden gülemiyorum?" Ravi endişelenmiş göründü ve Milo'yu ormanda takip etti.

Milo her şeyi denedi. Sarmaşıktan sarmaşığa sallandı, giderek daha hızlı, bu hızın onu kıkırdatacağını umarak. Nehirdeki kendi yansımasına komik yüzler yaptı. Hatta koltuk altlarını kendisi gıdıklamayı bile denedi. Ama hiçbir şey işe yaramadı. Karnı yağmurla dolu bir bulut gibi ağır ve sessiz hissetti. "Belki kahkaham sonsuza dek gitti," diye iç çekti.

Haber ormanda yayıldı. Hayvanlar nazik, endişeli yüzlerle Milo'nun etrafında toplandı. Fil Tembo şapşal bir şarkı boru gibi çaldı. Zebra Zuri sallak bir dans yaptı. Kurbağa Kito çamurlu bir su birikintisi hakkında bir fıkra anlattı. Milo gülmek istedi—gerçekten istedi—ama ağzı hareketsiz kaldı. "Teşekkür ederim," dedi yumuşak bir sesle. "Ama hâlâ gülemiyorum."

Hayvanlar daha fazla şey denedi. Bir yarış, bir su sıçratma yarışması ve şapşal bir şapka geçidi düzenlediler. Milo biraz gülümsedi ama hiç kahkaha gelmedi. "Belki ben bozukum," dedi, uzun kuyruğu ayaklarının etrafına kıvrılarak. Arkadaşları birbirlerine baktılar, ne yapacaklarını bilemediler. Orman sessiz ve biraz hüzünlü hissetti.

Sonra yakındaki bir daldan yavaş bir ses, "Bir yer biliyorum," dedi. Bu, tembel hayvan Lola'ydı. Çok yavaş hareket ediyordu, tüylü gri-kahverengi kürkü esintiyile dalgalanıyordu. Koyu gözleri yarı kapalı ve nazikti. "Gel benimle otur, Milo," dedi. "Fıkra yok. Yarış yok. Sadece oturmak." Milo gözlerini kırptırdı. "Ama bu nasıl yardımcı olacak?"

Lola, Milo'yu yaprakların kalın ve yumuşak olduđu sessiz bir yere götördü. Uzun kıvrık pençeleriyle bir dala tutundu ve yanındaki yeri okşadı. "Otur," dedi. Milo oturdu. İlk başta kıpırdandı ve yerinde duramadı. "Ne yapacağız?" diye sordu. "İzleyeceğiz," dedi Lola. "Yaprakların dans edişini izle."

Milo yaprakları izledi. Hafif bir rüzgâr onları döndürdü ve kıvırdı, küçük yeşil dansçılar gibi. Bir sıra karıncanın eve yürüyüşünü izledi. Parlak kırmızı bir çiçeğin yapraklarını açışını izledi. "Bu güzel," dedi Milo, sesi yavaşlayarak. Lola küçük, dostça gülümsemesini gösterdi. "Öyle," dedi. "Basit şeyler çoğu zaman en güzeldir."

Bulutların gökyüzünde süzülüşünü izlediler. "Şu muz gibi görünüyor," dedi Milo. "Şu da uyku bir tembel hayvan gibi görünüyor," dedi Lola. Milo gülümsedi. Kuyruğu biraz açıldı. Sıcak orman havasından derin bir nefes aldı. Karnı daha hafif hissetti. "Sadece oturma ne kadar güzel olduğunu unutmuşum," dedi sessizce.

Lola bir yaprağa tırmanan küçük bir uğur böceğini işaret etti. "Ne kadar cesur olduğuna bak," dedi. Milo uğur böceğinin zirveye ulaşp kanatlarını açışını izledi. Sıcak bir şey Milo'nun karnını gıdıklamaya başladı. Küçük başladı, içinde bir kelebek kanat çırpıyormuş gibi. Sonra büyüdü. Ağzından küçük bir kıkırtı kaçtı. "Ah!" dedi Milo. "O neydi?"

Kıkırtı yeniden kabardı, bu sefer daha büyük. Milo güldü— gerçek, neşeli bir kahkaha. Taşların üzerinden akan su gibi içinden döküldü. Lola uykulu gülümsemesini gösterdi. "İşte burada," dedi. Milo güldü ve güldü. "Geri geldi!" diye sevindi. "Hiç denemedim bile!" Lola başını salladı. "Mutluluk zorlanamaz," dedi. "Yavaşladığında gelir."

Milo'nun arkadaşları kahkahayı duydu ve koşarak geldiler. Papağan Ravi sevinçle ciyaktadı. Fil Tembo boru gibi seslendi. Zuri ve Kito dans ettiler. "Onu buldun!" diye bağıldılar. Milo Lola'ya sarıldı. "Teşekkür ederim," dedi. "Bana kahkahadan daha iyi bir şey bulmama yardım ettin. Sessizliği bulmama yardım ettin." Lola sadece gülümsedi ve küçük bir şekerleme için gözlerini kapattı.

O günden sonra Milo hâlâ oynamayı, sallanmayı ve yarışmayı severdi. Ama her öğleden sonra Lola'yı ziyaret ederdi. Birlikte oturup yaprakların dans edişini ve bulutların süzülüşünü izlerlerdi. Bazen tek kelime etmezlerdi. Ve Milo, kahkahasının her zaman orada olduğunu, yavaşlayıp basit, mutlu şeyleri fark etmesini beklediğini öğrendi.

Orman yeniden aydınlandı. Milo'nun kahkahası yankılandı ve arkadaşları da güldü. Ama Milo sessiz olmayı da biliyordu. Mutluluğun kovalanacak ya da yakalanacak bir şey olmadığını biliyordu. Mutluluk, bir kelebek gibi, sen hareketsiz oturup konmasına izin verdiğinde kendiliğinden gelen bir şeydi. Ve bu, hepsinin en güzel dersiydi.

Yani eęer bir gn kahkahanı kaybedersen, Milo ve Lola'yı hatırla. Sessiz bir yer bul. İy bir arkadařla otur. Yaprakların dans ediřini ve bulutların szlřn izle. ok fazla zorlama. Sadece nefes al ve basit řeylerin tadını ıkar. Kahkahan geri gelecek—belki yavařa, bir tembel hayvan gibi—ama gelecek. Ve beklemeye deęecek.